

A keze megint megakadt egy kődarabon. Hosszú, keskeny márvány. Tapogatta, símogatta, forgatta. Egy kard! A magyar vitéz kardja.

És ebben a pillanatban a háta mögött megharsan az az idegen trombita. Élesen hasítja a levegőt a hangja. Csattogva közelednek a lépések.

Dénes, a vak koldus, görcsös kézzel markolja meg a márványkardot. Felemelkedik. Mintha ruganyosabb, mintha fiatalabb volna a teste. Az arca kipirul, a ráncai szinte elsímulnak. A fekete szemüvege ég felé tekint.

Most melléje ér a trombita. Dénes, a vak koldus, egyenesre húzza megrokkant gerincét, egy fejjel magasabb lesz, mint máskor, két marokra fogja a kőkardot, meglóbálja a feje fölött és arrafelé ront, ahonnan a hangot hallja.

Valami csattan. Valami hördül.

És a kőkard újra lecsap.

Egyszerre négy szurony szisszent bele a vak ember testébe. Egy lövés is dördült.

Az idegen katonák két halottat cipeltek a vízi-kaszárnya felé.

Az utcán nem maradt más, csak egy horpadt trombita, meg Dénes, a vak koldus. A tíz ujjja lassan rámerevedett a kőkard markolatára.

A nap most bukott le a dévényi hegy mögött. Sugarainak bronzszínű fényét a Duna bodros hullámai magukkal vitték kelet felé, ahol majd egyszer újra felkél a magyarság napja.

Berecz¹²
Dezső.

FEHÉR FELHŐ.

*Úgy jutsz eszembe, mint egy lenge felhő,
mely nyár végén az égre lengve feljő.*

*Látlak, de távol fénylesz, messze, messze,
fehér ködként az ég kékjébe veszve.*

*Útadra fenn seholyse lebben árnyék —
elnézlek, mintha csöndes kertben állnék.*

*s bibor rózsák között tünődve várnám,
hogy még a halvány ősz előtt leszállj rám ...*

*De zizzenő szélben levél pereg le —
s te elrepülsz — napfényes tengerekre.*

*Itt lenn a nyár mégegyszer lánggra lobban —
hívlak, de eltűnsz fenn a kék habokban.*

Bardócz Árpád.